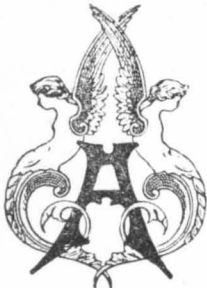

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ν. BURKE

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΕΙΑΤΑ

ΓΑΠΗΤΕ μου, αν έρθη ή κόρη μας Πέγκυ εδώ, σκέψου πόσο ήλικιωμένη θα φανώ μπροστά της... Αυτή είναι μόλις δεκαεπτά χρόνων... Φρίκη!!...

Η Λίλιαν Φάρκουερ κύταζε τον άνδρα της, καθώς του μιλούσε, και το βλέμμα της ήταν παραπονεμένο. Ο Χούμπερτ, ένας πελώριος Άγγλος με αγαθή φυσιογνωμία, δεν απάντησε άμεσως. Σκεπτικός, κύταζε την όμορφη, ξαυθή Λίλιαν. Τέλος είπε:

—Σκέψου, Λίλιαν, πόσο θα ευχαριστηθώ ή μικρούλα μας! Θά διασκέδαζε εδώ... Κι' όμορφη καθώς είναι, θα ξετρελλάνη όλους τους νέους αξιωματικούς του άποικιακού σταθμού μας.

—Ναί, —είπε ή Λίλιαν, χαμογελώντας με χάρη—μά εγώ τί θα κάνω; 'Α! όχι, φίλε μου, σκέψου, αν έρθη ή Πέγκυ, θα καταδικαστώ να περάνω την ώρα μου παίζοντας πληκτικές παρτίδες μπριτζ μαζί της... Δεν θα μπορώ να φλερτάρω!...

Ο Χούμπερτ γέλασε εύθυμα.

—Μά τί θέλεις λοιπόν; Νά με κάνης να ζηλέψω τον νεαρό Σέρρινγκ;... 'Α! τον άβλιο! 'Ακους εκεί να τολμά να φλερτάρη με τή γυναίκα μου!

—Πρόσεξε, μη γελασθής και τόν περάξεις, Χούμπερτ! Είναι άξιος να τόν πάρη σ'α σουβάρ!

—Μη φοβάσαι, αγαπημένη μου. Θά είμαι προσεκτικός! Αυτοί οι καυμένοι οι άνθρωπολογοί πρέπει να φλερτάρουν λιγάκι, τί διάβολο! 'Αρκεί να μην τόν παρακάβουν!...

—Απόψε ό Τόνυ Σέρρινγκ θά δειπνήση μαζί μας. Μη τόν ξεχάσης, Χούμπερτ...

—Είνε δυνατόν να τόν ξεχάσω, άφου κάθε μέρα ό Τόνυ βρίσκεται εδώ; 'Ωστόσο, δεν μου είπες, τί θά γίνη για τή Πέγκυ;

—Νομίζω πως μπορεί να μείνη ακόμα ένα χρόνο στο σχολείο στην 'Αγγλία. Είναι μικρή ακόμα. Δεν νομίζεις;

Ο Χούμπερτ Φάρκουερ δεν έπιμενε περισσότερο. 'Ανασήκωσε τούς ώμους του μ' αδιαφορία και πήγε στο γραφείο του.

—'Επειτ' από λίγα ώρα, ή Λίλιαν βρισκόταν στή βεράντα με τόν Τόνυ. Κι' ενώ εκείνη έτοιμάζε τά κοκτέιλ, ό νέος στεκόταν και τήν κύταζε.

Ο Τόνυ ήταν ένας ώψηλος, λεπτοκατωμένος νέος με συμπλήθη φυσιογνωμία. Φορούσε με χάρη τή βραδυνή τουαλέττα του, ή όποια όμως τόν ζέσταινε πολύ, γιατί σέ λίγο είπε, ενώ σκούπιζε με τόν μαντήλι του, τόν ιδρωμένο πρόσωπό του:

—Καλότυχες έσεις ή γυναίκες με τίς έλαφρές τουαλέττες σας! Φαίνεσαι τόσο δροσερή, Λίλιαν, με τόν λεπτό φόρεμά σου!

—'Ησουν θαυμάσιος σήμερα στο «πόλο». 'Επαιξες πολύ καλά, Τόνυ.

—Νομίζεις; Έκανε ό νέος μ' άμφιβολία.

Ο Τόνυ ήταν καλός παίκτης τού πόλο αλλά όταν ή Λίλιαν παρακολούθουσε τίς παρτίδες του, τόση ήταν ή ταραχή του, πού συνήθως τά θαλάσσιων, σάσιζε, κι' αδιάκοπα μουρμούριζε και βλαστημούσε.

Σήμερα τόν άπόγευμα πάλι ή Λίλιαν είχε παρακολουθήσει τόν παιγνίδι. Με τόν κομψό φόρεμά της και τόν μεγάλο καπέλλο της, τόν όποιο έριχνε μιά διακριτική σκιά στο πρόσωπό της, κανείς άσφαλός από τούς άνδρες και τίς γυναίκες, άνάμεσα στους όποιους καθόταν, δεν θά μπορούσαν να φανταστούν πως ή Λίλιαν είχε κόρη δεκαεπτά χρόνων, τή Πέγκυ.

Όταν μιλούσε για τή Πέγκυ, ή Λίλιαν έλεγε: «Τό κοριτσάκι μου!» 'Α! Πόσο θ' άπορούσαν οι φίλοι της, αν ήξεραν ότι είχε μιά κόρη τόσο ώραία... Κι' αν έρχόταν ή Πέγκυ στις 'Ινδίες, μονάχα μ' αυτήν θά χόρευαν οι αξιωματικοί, μονάχα μ' αυτήν θά φλερτάρizαν. Ποιάς θά γύριζε πειά να κυττάξη μιά ώριμη πειά γυναίκα, όταν θά είχαν ένα μπουμπουκί άπέναντί τους!

Η φωνή τού Τόνυ τήν άπέσπασε από τίς θλιθερές σκέψεις της.

—Σ' ευχαριστώ πολύ, Λίλιαν, έλεγε ό νέος, πού είχες τήν καλωσύνη να με καλέσης πάλι άπόψε. Τί λείπει όμως ό... άνδρας

σου;

—Τί θέλεις να πη;

—Δεν τόν νοιάζει πού έρχομαι τόσο συχνά;

—Νά τόν νοιάξη; 'Οχι, βέβαια! Τού άρέσει νάχη συντροφιά. 'Εκείνη τή στιγμή, ό Χούμπερτ μπήκε στή βεράντα. 'Ηταν εύθυμος και γελαστός σ' όλο τόν διάστημα τού δείπνου. Σέ λίγο όμως δικαιολογήθηκε στόν Τόνυ και στή Λίλιαν:

—'Εμένα θά μου επιτρέψετε να πάω να έργαστώ. 'Εχω κάτι έγγραφα, τά όποια πρέπει να έτοιμάσω ως αύριο τόν πρωί.

Η Λίλιαν έμεινε μόνη της με τόν Τόνυ. Πήρε ένα σιγάρο και τόν άναψε. Κατόπιν είπε:

—Δεν μου μίλησες ποτέ για τήν οικόγένειά σου, Τόνυ. 'Εχεις γονείς, αδελφία; Πού κατοικούν;

—Δεν έχω αδελφία και μόνο ή μητέρα μου ζή.

Η Λίλιαν ένοιωσε μιά ασύρμητη συμπάθεια για τή μητέρα τού νέου.

Μήπως κι' αυτή δεν είχε μιά μοναχοκόρη, τή Πέγκυ, πού βρισκόταν χιλιάδες μίλια μακριά;...

—Μόνε τή μητέρα σου έχεις, Τόνυ; Μίλησέ μου γι' αυτήν.

—'Ω! ή μητέρα μου είναι μιά ύπεροχη γυναίκα. Ζή μ' έναν καυμό. Πότε θά έπιστρέψω κοντά της. Τώρα μάλιστα πού τόν προσήγα, βρισκόω πός σου μοιάζει, Λίλιαν. Φαντάζομαι πως κι' αυτή σ'α νειάτα της θά ήταν όμορφη σαν έσένα...

—Δεν έχεις καμιά συμπάθεια εκεί στήν πατρίδα; Ξστευσε να ρωτήση ή Λίλιαν, για ν' αλλάξη κουβέντα.

Ο Τόνυ γύρισε άπότομα και τήν κύταζεκατάματα. Κατόπιν είπε:

—Γιατί μου κάνεις αυτή τήν έρώτηση, Λίλιαν;

—Σκέφθηκα, πως ίσως θά σ' ευχαριστούσε να μου άνοιξης τήν καρδιά σου. Ξέρω τώσους νέους εδώ, πού συλλογίζονται με καυμό τή μνηστή του.

—Δεν έχω εγώ καμιά συμπάθεια εκεί πέρα, στην 'Αγγλία.

—'Α! Χαίρομαι γι' αυτό...

—Χαίρεσαι; φώναξε ό νέος με φανερή ταραχή.

—Ναί! Είναι τόσο ωραίο νάχη ένας νέος τήν καρδιά του ελεύθερη για ν' αγαπήση!

—'Η δική μου καρδιά δεν είναι ελεύθερη! είπε ό νέος άπότομα.

'Απελπισμένη με τήν τροπή πού έπαιρνε ή κουβέντα, ή Λίλιαν φώναξε:

—Χούμπερτ, άφησε τή δουλειά σου για τόν πρωί κι' έλα μαζί μας!...

—Σσας! ψιθύρισε γρήγορα ό Τόνυ. Μη τόν φωνάξεις! Πρέπει να σου μιλήσω. 'Ισως δεν μου δοθη άλλη ευκαιρία, Λίλιαν. Θέλω να σου μιλήσω γι' αυτήν τόν αγαπώ...

—Καλά, Τόνυ, είπε ή Λίλιαν στενωχωρημένη. Μία μου!

—Όταν ήμουν στή σχολή, οι συμμαθητά μου είχαν όλο: άπό μιά φίλη. 'Εγώ όμως όχι!... Ζήλευσα καμιά φορά τούς άλλους, οι όποιοι γλεντούσαν, μα έγώ είχα ένα ήναιο σ'α ζωή μου. 'Ηθελα να πω στή νέα πού θ' αγαπούσα πως τά χείλη μου δεν είχαν φιλήσει ως τότε, παρά τά δικά της χείλη. 'Ισως σου φαίνεται παράενη αήτ ή σκέψις για έναν νέο. Τσιριάζει μάλλον σέ κορίτσι... 'Ας εινε! 'Ηρθα λοιπόν εδώ στίς 'Ινδίες, με τήν έλπίδα ότι πιθανόν θά εύρισκα τή νέα πού θ' αγαπούσα. Καί τί βρήκα! 'Ω! Λίλιαν, ίσως δεν έπρεπε να σάς τόν πω. Θά ήταν προτιμότερο να έφευγα άμέσως, όταν κατάλαβα πως αγαπούσα μιά παντρεμένη γυναίκα. Μά δεν μπόρεσα! 'Ω! Λίλιαν, αγαπημένη μου, αν δεν ήσουν παντρεμένη....

—Σσας! Σώπα, Τόνυ! φώναξε ή Λίλιαν.

—'Ω! Τώρα πρέπει να μ' ακούσης. Θέλω να πάρης τόν διαζύγιο. Είμαι δυστυχής, όταν σκέπτομαι πως ανήκεις σέ άλλον. Μετρώ τίς ώρες, όταν βρισκόμαι μακριά σου και συλλογίζομαι: πότε θά συναντηθούμε πάλι... Σέ θέλω δική μου, Λίλιαν! Είναι κρίμα να χάνης τά νειάτα σου μ' έναν σούζυγο, πού έχει διπλή ήλικία από τή δική σου. Αυτός θά είχε ξεχάσει πειά τί θα πη άγάπη, όταν σέ πήρε γυναίκα του.

Η Λίλιαν άναστενάξε. Ο Χούμπερτ τήν περνούσε τρία μόλις χρόνια. 'Αλλά ό Τόνυ δεν ήξευρε βέβαια πως τά χρόνια τής άγάπης τού Χούμπερτ τά είχε περάσει μαζί της.

—Σώπα, Τόνυ. Σέ παρακαλώ!...

—'Οχι! 'Ακόμη δεν τελείωσα. 'Αν δεν θέλεις να τόν χωρίσης, θυμίσου πως ό,τι δήποτε κι' αν θελήσης, δεν έχεις, παρά να με φωνάξης. Θά ήθελα μόνο... 'Ω! Λίλιαν, άφησε σέ να σέ φιλήσω μιά φορά μονάχα, γι' άνάμνηση.. Γιατί τόν καταλαβαίνω...

Είπε καλύτερα να φύγω...

“Ο Τόνου την κούταξε με λαχτάρα, με πόθο. Ή Λίλιαν ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο της τό κορμί. Σκέφθηκε πως μέσα στο γραφείο του ο Χούμπερτ εργαζότανε γι' αυτήν, και γι' ατή μικρούλα τους, την Πέγκυ! ‘Ο άνδρας της ήθελε να έρθη πει'α ή Πέγκυ. Ή παρουσία της κόρης της, θα σήμαινε γι'α ή μητέρα τό τέλος της νεανικής ζωής της. Με φρίκη ή Λίλιαν σκέφθηκε πως τά γεράματα πλησίαζαν. Δέν θα ξανάβλεπε έναν τρελλό από πάθος νέο, να της μιολογή ήν αγάπη του γι' αυτήν... ‘Ο Τόνου θάταν τό τελευταίο της φλέρτ. Δέν θα χαριόταν πει'α ποτέ τό μεθυστικό, γλυκό αίσθημα του έρωτος. Θα ζούσε στο έξής, μία ήσυχη, ομοίομορφη ζωή με τόν Χούμπερτ!... Με μία άπότομη κίνηση ή Λίλιαν πέταξε τό σιγάρο της και με πιγμένη φωνή, μουρμούρησε:

—Τόνου!...
—‘Από τόν τόνο της φωνής της, ό νέος κατάλαβε πως είχε νικήσει. Τή άρπαξε στην άγκαλιά του και κόλλησε τό χείλη του άπάνω στα δικά της σ' ένα τρελλό, παράφορο φίλι.
—Λίλιαν, άγαπημένη μου!...... μισήρισε.
Μά την ίδια στιγμή ή Λίλιαν τόν έσπρωξε και τραβήχηκε άπό τ' άγκάλιασμά του. ‘Ο Χούμπερτ σκεκόταν στο κατώφλι. Γι'α μία στιγμή, καείς δέν μίλησε.

—Λοιπόν; φώναξε ξαφνικά ό Τόνου.
—Βλάκα! είπε ό Χούμπερτ. ‘Ακόμα δέν έμαθες να φέρεσαι όταν βρίσκεσαι σε ξένο σπίτι ;
—Δέν σάς επιτρέπω να με προσβάλλετε! φώναξε ό Τόνου.
—Έγώ σε πρόσβαλα; ρώτησε ό Χούμπερτ ειρωνικά. Νομίζω, νεαρέ μου, πως...
—‘Αν είσαστε πιό νεώτερος, θα σάς μπατίτσι! ούρλιαξε ό νέος.
—Θά σε παρακαλέσω, είπε ό Χούμπερτ με άπάθεια, να φύγης άμέσως!
—Θέλετε να φύγω, γι'α να ξεσπάση ό θυμός σας στη γυναίκα σας, ε ;
—Σου δίνω καιρό μισό λεπτό, γι'α να φύγης!... ‘Αλλοιώς...

—Δέν φεύγω λοιπόν, προτού σε...
Μέ λύσσα ό Σέρρινγκ ρίχτηκε έναντίον του άνωτέρου του. Μά ό Χούμπερτ τόν άρπαξε με τά γερά χέρια του και με μία άπότομη κίνηση, του έστριψε τό χέρι.

‘Ο νέος χλώμιασε τρομερά και μάτια προσάθησε ν' απαλλαγθή.
—‘Αφήστε με! φώναξε. ‘Αφήστε με!
—‘Αν μου υποσχεθής πως θα φερθής καλά, θα σ' αφήσω!... είπε ό Χούμπερτ αούστηρα, Συλλογίσου, σε περιμένει στρατοδικείο!... Θα γίνης ρεζίλι στο στράτευμα...
—Καλά... ‘Αφήστε με! τραύλισε ό νέος.
‘Η Λίλιαν έπενέθη έκείνη τή στιγμή.
—Πήγαινε, Τόνου! Σε παρακαλώ! Θα μετανιώσης, αν πειράξης τόν Χούμπερτ.

‘Ο Σέρρινγκ άποακρόνηθε ντροπισμένος, όταν ξεαφνα ό Χούμπερτ του φώναξε :
—Σέρρινγκ, ξέχασέ τα αυτά κι' άς μείνουμε φίλοι!
‘Αλλά ό Τόνου, χωρίς να δώση άπάντη, έφυγε. Τότε ό Χούμπερτ είπε :
—Νομίζω, άγαπητή μου, πως άφηρες τά πράγματα να προχωρήσουν πάρα πολύ! Λυπόμαι, γι'ατι δέν μ' άρέσουν αυτά τά έπεισόδια. Τό φλέρτ είνε καλό, όταν περιορίζεται σε κομπλιμέντα και κοκτέιλ... Αυτά όμως...

‘Η Λίλιαν κατάλαβε πόσο είχε στενοχωρηθ ή Χούμπερτ, ό καλός και συγκρατητικός σύζυγός της, ό όποός εργαζόταν άκατάπαυτα γι' αυτήν και τό παιδί τους, ενώ έκείνη φλερτάριζε με τούς νεαρούς άξιοματικούς...
Κατόπι συλλογίστηκε τή μητέρα του Τόνου κι' ένας οίκτος πλημμύρισε την καρδιά της. Γύρισε και κούταξε τόν άνδρα της. Τό φως της λάμπας έπεφτε άπάνω στα ψαρά μαλλιά του. ‘Η Λίλιαν ένοιωσε ένα κόμπο στο λαγό της. Πήγε στην άκρη της βεράντας κι' άκούμπησε σε μία κολώνια.
Αυτός λοιπόν ήταν ό άποχαριτισμός της προς τά νειάτα ;... Με σιγανή φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, είπε :
—Νά γράψουμε αύριο στη Πέγκυ, να έρθη, Χούμπερτ, άγαπημένο μου!
—Γιατί τόση βία, Λίλιαν ;
—Μά... μά δέν καταλαβαίνεις λοιπόν; είπε μέσα σ' ένα λυμό.

—‘Οχι! είπε ό Χούμπερτ παραξενεμένος.
—Θυμάσαι τήν τελευταία φωτογραφία που μ'άς έστειλε ; Μόνος σου είπες πόσο μου μοιάζει ή μικρούλα μας!...
—‘Α! Ένώω τώρα! Θέλες να πής πως ό νεαρός Σέρρινγκ...;

‘Η Λίλιαν άναρωτιόταν αν ό άνδρας της αντιλαμβάνόταν πόσο της κόστιζε ή ύποταγή της στον άδυσώπητο χρόνο. Με νευρικό

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δύο φίλοι συζητούν :
—Γνωρίζω έναν κύριο, λέει ό ένας, ό όποίος είνε παντρεμένος, πάνε τριάντα χρόνια τώρα, και δέν βγήκε ούτε ένα βράδυ άπό τό σπίτι του!
—Αυτό ονομάζεται άγάπη μία φορά!
—‘Α μπά... ‘Ο γιατρός τό άνώμασε... παραάλυσι!...

ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

‘Ο σύζυγος έπιθεωρεί τό βιβλίο των έξόδων.
—Δέν καταλαβαίνω, άγαπητή μου, λέει στη γυναίκα του, τί έννοεις έδώ ; Γράφεις μεταξυ άλλων: «Δ. Θ. 9)6». Τί σημαίνει αυτό ;
‘Η σύζυγος.—Καθμένε! Θυμό σου στενοκέφαλος που είσαι! Σημάνει άπόλυστα: «Δέν θυμώμαι που έδωσα έννά σελλίνια κι' έξη πέννες!»...

ΑΕΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Μεγάλη αύγχυσις έπικρατεί άπάνω στη γέφυρα ενός ύπερυκεανείου.
—‘Ενας δυστυχισμένος έπεσε στη θάλασσα! ξεφωνίζει κάποιος.
—‘Αυθαδέστατε! φωνάζει ή κυρία Σύντομ μ' αγανάκτηση. Νά μάθης να μάλας καλύτερα. Τόσο δύσκολο ήταν να πής: ‘Ενας κύριος έπεσε στη θάλασσα! Δέν ξέρεις πως ό κύριος που πνίγεται, είνε ό σύζυγός μου ;

ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Δύο φίλοι όμιλούν. ‘Ο πρώτος λέει με καμάρι :
—Είνε τρομερά έξυπνη ή γυναίκα μου. Έχει μωλό γι'α δύο.
—Αυτό είνε εύχάριστο γι'α σενα! Είσαι τυχερός, φίλε μου! άπαντά ό άλλος, χαμογελώντας ειρωνικά.

ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ ΤΟΥ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΥ

‘Η μαγειρίτσα.—Τί έπαθε τό άφεντικό και κάνει τόση φασαρία ;
‘Η καμαριέρα.—Κατάπιε τό κουμπι του κολλάρου του!
‘Η μαγειρίτσα.—Τουλάχιστον τώρα θα ξέρη που βρίσκεται!

‘Ενας σκύλος λέει σ' ένα φίλο του :

—Δώσε μου, καθμένε, ένα ταγάρο!
—Δέν μου λές Μάκ ‘Ιντός, πόσα ταγάρα καννίζεις τήν ήμέρα ; τόν ρωτά ό φίλος του.
—‘Ω!... μά, όσα μου προσφέρουν!...

ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΔΙΑΤΑΓΗ!

‘Ο άστυνόμος λέει στον νεαρό πόλισιμαν που μόλις έχει προσληθ ή :
—Κούταξε! Βλέπεις έκει κάτω έκείνο έκει τό κόκκινο φως ; Λοιπόν, ως έκε' είνε τό τέμα που θά περπατήσης... ‘Εμπρός λοιπόν, να δομε αν βαδίζης κανονικά.
‘Ο πόλισιμαν ξεκινά και γι'α τρείς μέρες δέν φαίνεται στο τημα του. ‘Οταν έπιτέλους έπέστρεψε, ό άστυνόμος, έξω φρενών, τόν ρωτάει πού ήταν.
—Κύριε άστυνόμε, θυμιάσε που μου είπατε να περπατήσω ως τό κόκκινο έκείνο φως που μου δείξατε ;...
—Ναι, βλάκα, λοιπόν ;
—...Λοιπόν, τό κόκκινο έκείνο φως, ήταν τό φανάρι ενός φορητού αυτοκινήτου μεταφορών, και τό άκολούθησα ως τό Λίβερπουλ!...

ΑΠΑΘΕΙΑ!

‘Ο ξενοδόχος.—Γρήγορα, κύριε!... Τρεχάτε!... Τό ξενοδύχειο καίεται!
‘Ο έννοικος.—‘Αφησέ με ήσυχο! Τό πρωί θα τό διαβάσω στις έφημερίδες!...

γέλιο είπε :
—Τά νειάτα ταιριάζουν με τά νειάτα, άγαπημένο μου! ‘Ο Τόνου θα πάμη ν' άγαπά μία παντρεμένη γυναίκα, απή τή στιγμή που θα ιδή ότι ύπάρχει μία νεώτερα έκδοσι της ; γυναίκα που άγαπά κι' ή όποία είνε ελεύθερη...
‘Ο Χούμπερτ πλησίασε σιγά τή γυναίκα του, ή όποία με βουρκαωμένα μάτια κούταζε πέρα τά σκοτεινά βουνά, κι' άπάλα, προστατευτικά τήν τραβήξε άπάνω στο στήθος του, κι' άκούμπησε τά χείλη του στο μέτωπό της.

